

ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΜΠΟΜΠΕΝ

Ὁ σχινοβάτης

Μετάφραση

Φοῖβος Ι. Πιομπῖνος - Béatrice Connolly

Ἐκδόσεις Κίχλη

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ που συνάντησα
τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ κεφάλι ἀλόγου
δὲν εἶχα καθόλου ζάχαρη πάνω μου.

Ἦταν χειμώνας. Περπατοῦσα σ'
ἕναν ἐξοχικὸ δρόμο. Ἐκανα συχνὰ αὐτὸν
τὸν περιπάτο, πάντοτε στὸ ἴδιο μέρος.
Ἡ γῆ, ὅπως κι ὁ οὐρανός, εἶναι ἄφθαρτη.
Πάντοτε κάτι καινούργιο, πάντοτε μιὰ
ἐκπληξή σὲ περιμένει. Λεπτὴ κρούστα
πάγου σκέπαζε τὰ χαντάκια. Πότε πότε
ἔριχνα μιὰ πέτρα στὸν πάγο. Μοῦ ἄρесе
νὰ τὸν βλέπω νὰ ραγίζει χωρὶς νὰ σπάει.
Οἱ πέτρες μπήγονταν μέσα του σὰν δια-

μάντια πού πιάστηκαν σὲ ἴσθὸ ἀράχνης.
Ἔτσι περνοῦσα τὸν καιρό μου, μὲ τὸ κε-
φάλι σκυμμένο πάνω ἀπὸ τὶς πέτρες,
πάνω ἀπὸ τὸν πάγο καὶ πάνω ἀπὸ τὸν
οὐρανὸ πού καθρεφτιζόταν στὸν πάγο.

[...]

Περπατοῦσε πέρα στὸ λιβάδι, βα-
ρὺς καὶ σκεφτικός. Δὲν τόλμησα νὰ τὸν
ἐνοχλήσω. Ἐτοιμαζόμουν νὰ συνεχίσω
τὸ δρόμο μου, ὅταν ὁ θόρυβος τῶν βη-
μάτων μου στὸ κρυσταλλιασμένο ἔδα-
φος τράβηξε τὴν προσοχή του. Ἦρθε
τροχάζοντας πρὸς τὸν ξύλινο φράχτη
πού ἔφτανε τὰ πενήντα ἑκατοστὰ ὕψος.
Φοροῦσε μαῦρο τζιν καὶ ἄσπρο πουκά-
μισο. Ἡ χαίτη του κυμάτιζε ὁμορφα στὸ

σβέρκο του ὅταν ἔγερνε τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του ἦταν μεγάλα καὶ σκοῦρα σὰν δυὸ γινωμένα δαμάσκηνα. Ἡ φιλία ἔρχεται μὲ πολὺ μικρὰ πράγματα. Ἐκίνα φίλο τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ κεφάλι ἀλόγου ἀντικρίζοντας τὴ μαβιά νύχτα τῶν γαλήνιων ματιῶν του.

Χαίρομαι ποὺ σᾶς βλέπω, εἶπα ἀντικρίζοντάς τον ὀλομόναχο, μέσα στὸ λιβάδι του. Θὰ σᾶς ἔλεγα κι ἐγὼ τὸ ἴδιο, μοῦ ἀποκρίθηκε τινάζοντας τὴ χαιτή του στὸν ἀέρα. Καὶ γελάσαμε μαζὶ γιὰ τὴ φιλία μας ποὺ ἄρχιζε νὰ γεννιέται. Ἡ μᾶλλον ἐγὼ γέλασα κι αὐτὸς χλιμίντρισε. Ἦταν ἤδη πολὺ ἀργά. Στις τσέπες μου εἶχα μονάχα λίγο καπνὸ. Τοῦ εἶπα ὅτι θὰ ἐρχόμουν ξανά τὴν ἐπο-

μένη με λίγους κύβους ζάχαρη. Χαμογέλασε. "Όπως νομίζετε. Ξέρετε ποῦ νὰ με βρεῖτε, δὲν τὸ κουνάω ποτὲ ἀπ' τὸ λιβάδι. Ὅσο γιὰ τὴ ζάχαρη, μὴ σᾶς ἀπασχολεῖ, δὲν μ' ἀρέσει. Μόνο τὰ μῆλα μ' ἀρέσουν.

[...]

Πρὶν ἐγκατασταθῶ σ' αὐτὸ τὸ λιβάδι, δούλευα σ' ἓνα τσίρκο. Ἔκανα ἓνα ἀκροβατικὸ νούμερο μαζὶ με μιὰ φίλη μου, μιὰ γυναίκα με κεφάλι φοράδας. Κάθε βράδυ, κάναμε ἓναν μικρὸ περίπατο σ' ἓνα συρματόσχοινο ἑφτὰ μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἡ φίλη μου ξεκινούσε ἀπὸ τὴ μία ἄκρη κι ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἐπρεπε νὰ συναντιόμαστε στὴ

μέση, νὰ φιλιόμαστε κι ἔπειτα νὰ ἐπιστρέφουμε στὴν κούρνια μας, περπατώντας πάνω στὰ χέρια αὐτὴ τὴ φορά. Δέκα χρόνια χωρὶς οὔτε μία φορά νὰ πέσουμε. Ἔπειτα κάτι συνέβη. Κάτι τὸ ἀσήμαντο στὴν ἀρχή. Ἡ φίλη μου παραπονέθηκε ὅτι τῆς πονοῦσε ἡ πλάτη. Σκέφτηκε νὰ συμβουλευθεῖ ἕναν γιατρό, ἀλλὰ ὅλα ἔγιναν ταχύτατα. Ἐμφανίστηκαν δυὸ καρούμεπαλα ποὺ μέσα σὲ μιὰ νύχτα ἔγιναν δυὸ φτεροῦγες. Οἱ θεατὲς τὸ ἐκτίμησαν σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ σκηνοθετικὸ εὔρημα. Ἰδιαιτέρα χάρηκαν τὰ παιδιά. Γι' αὐτά, τίποτα τὸ ἀδύνατον. Ἐνα σῶμα νεαρῆς γυναίκας, ἕνα κεφάλι φοράδας, δυὸ μπλὲ φτεροῦγες ἀνάμεσα στοὺς ὤμους, τίποτα δὲν τὰ ξαφνιαίνει. Ὑπῆρχε μιὰ τρύπα στὴν

τέντα· τὴν προηγούμενη μέρα, μιὰ θύ-
ελλα ταλαιπώρησε τὸ πανί. Τὸ χαλάζι
τὸ ἔσκισε. Ἀπὸ τὴν τρύπα περνοῦσε λί-
γος ἀέρας. Τίποτα τὸ ἐνοχλητικό, ἡ πα-
ράσταση δὲν ματαιώθηκε. Ἀρχίσαμε τὸ
νούμερό μας. Ἀφοῦ διασχίσαμε, ἐκείνη
κι ἐγώ, τὸ μισὸ σχοινί, φιληθήκαμε,
ἴσως λίγο πιὸ ἔντονα ἀπ' ὅ,τι συνήθως·
ἔστερα ἡ φίλη μου τίναξε τὶς φτεροῦ-
γες της καί, σ' ἓνα δευτερόλεπτο, πέτα-
ξε μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς τέντας. Τὰ
χειροκροτήματα κράτησαν μιὰ ὥρα. Δὲν
τὴν ξανάδα ποτέ.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς συζήτησης, ὁ
φίλος μου μὲ τὸ κεφάλι ἀλόγου κοίταξε
πάνω ἀπὸ τὸν ἀριστερό μου ὤμο, σὰν
κάτι τὸ συναρπαστικὸ νὰ συνέβαινε ξαφ-

νικά στὸν οὐρανό. Στράφηκα νὰ δῶ. Δὲν ὑπῆρχε τίποτα. Ἐκεῖνος ἐπωφελήθηκε γιὰ νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἓνα λεπτό στὸ βάθος τοῦ λιβαδιοῦ. Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ φράχτη, εἶδα ἀπὸ ἓναν ὠκεανὸ καὶ στὰ δύο του μάτια. Καμώθηκα πὼς δὲν πρόσεξα τίποτα.